

**Звіт Міжнародного Мінного Монітору в Україні
за період з травня 2004 року до листопада 2005 року
(Неофіційний переклад з поясненнями за станом на 1 січня 2006 року)
Інформація підлягає уточненню на випадок використання**

Україна

Ключові події з травня 2004 року: У травні 2005 року Парламент України ратифікував Конвенцію ООН про заборону протипіхотних мін, однак офіційно Україна не передала документи по ратифікації в Секретаріат ООН. (Документи було офіційно передано до Секретаріату ООН 27 грудня 2005 року).

В 2004 році Європейська Комісія (ЄК) прийняла рішення про надання фінансової допомоги Україні для знищення запасів – 5.9 мільйонів мін типу ПФМ-1. В 2005 році після ратифікації Конвенції про заборону протипіхотних мін (ППМ) ЄК оголосила про завершення переговорів з Україною про виділення 6 мільйонів євро (7.5 мільйонів доларів США) для знищення запасів мін типу ПФМ-1 та додатково 1 мільйон євро на знищення 700.000 мін інших типів. У травні 2005 року Україна офіційно ратифікувала П'ятий Протокол про вибухонебезпечні пережитки війни Конвенції щодо обмеження застосування звичайних видів озброєнь.¹

Політика щодо заборони використання мін

Україна підписала Конвенцію про заборону застосування, виробництва й передачі протипіхотних мін та про їхнє знищення 24 лютого 1999 року. 18 травня 2005 року Парламент України затвердив законопроект № 0253 про ратифікацію Конвенції про заборону ППМ.² Відразу ж після голосування, Президент України підписав даний закон.³ Однак за станом на листопад 2005 року документи по ратифікації офіційно не були передані до Секретаріату ООН. Причини, по яких відкладалася передача документів, невідомі. (Документи було офіційно передано до Секретаріату ООН 27 грудня 2005 року).

Україна тривалий час висловлювала свою підтримку всебічній забороні протипіхотних мін, та із самого початку була активним учасником процесу в рамках Конвенції ООН щодо заборони ППМ. Щорічно, під час голосування по прийняттю резолюції Генеральної Асамблеї ООН, Україна віддавала свій голос на користь здійснення норм конвенції і закликала до універсалізації та повного виконання умов конвенції про заборону ППМ з початку 1997 року, включаючи підтримку Резолюції Генеральної Асамблеї ООН 59/84 у грудні 2004 року.

Україні був потрібний довгий період часу від моменту підписання до ратифікації Конвенції через наявність проблем пов'язаних з необхідністю залучення фінансової та технічної допомоги щодо ліквідації запасів небезпечних протипіхотних мін типу ПФМ-1 (які мають дуже шкідливу й токсичну хімічну вибухову рідину ВСД-6), відповідно до встановленого чотирирічного остаточного терміну на ліквідацію запасів ППМ у рамках угоди. Дотримуючись своїх міжнародних зобов'язань, після проходження ратифікаційного закону в

¹ CCW

² «Український парламент ратифікує конвенцію щодо заборони мін», Інформаційне агентство UNIAN (Київ), 18 травня 2005 року.

³ Звіт парламентської прес служби України, 18 травня 2005 року, www.rada.gov.ua

Парламенті України, Європейська Комісія (ЄК) і Україна погодили питання про надання Україні фінансової допомоги в розмірі 6 мільйонів євро (7.5 мільйонів доларів) для виконання програми щодо ліквідації мін типу ПФМ-1 (див. нижче).

Заступник міністра закордонних справ Ігор Долгов, який очолював делегацію України в якості спостерігача на Першій оглядовій конференції країн учасниць Конвенції про заборону ППМ, що проходила у Найробі в листопаді-грудні 2004 року, виступив там із заявою. У червні 2005 року Україна також брала участь у міжсесійних зустрічах Постійних Комітетів у рамках Конвенції ООН щодо заборони мін, які проходили в Женеві, де заступник міністра оборони Володимир Терещенко знову підтвердив прагнення України виконувати всі зобов'язання в рамках Конвенції щодо заборони протипіхотних мін.⁴ Україна також зробила заяву Постійному комітету із загального стану та реалізації конвенції, а також Постійному Комітету з питань розмінування.⁵

Україна є країною-учасницею Конвенції щодо обмеження використання звичайних видів озброєнь. Також, 19 травня 2005 року, Україна передала до Секретаріату ООН документи про ратифікацію П'ятого Протоколу про вибухонебезпечні залишки війни Конвенції щодо звичайних видів озброєнь. 15 грудня 1999 року Україна також ратифікувала Другий Доповнений Протокол по мінах Конвенції щодо звичайних видів озброєнь із узгодженням щодо відстрочення на дев'ять років виконання вимог Другого Доповненого Протоколу щодо самознищення й дезактивації, видаленню встановлених протипіхотних мін.⁶ Україна брала участь у щорічних зустрічах країн-учасників Другого Доповненого Протоколу по мінах у листопаді 2004 року, і надавала на розгляд щорічний національний звіт, відповідно до умов Статті 13.

Виробництво, передача й використання мін

Україна мала раніше виробництво деталей для радянських мін, але Уряд України неодноразово заявляв про те, що країна не має виробництва мін й їхніх компонентів із часів здобуття незалежності.⁷ Мораторій на експорт протипіхотних мін було запроваджено рішенням Уряду у 1996 році. Формально термін його дії було продовжено Урядом до 1999 року, а потім ще до 2003 року.⁸ У червні 2003 року офіційний представник Міністерства закордонних справ заявив про те, що немає необхідності приймати нове рішення про продовження терміну мораторію, тому що Україна найближчим часом має намір ратифікувати Конвенцію про заборону мін⁹ і що мораторій перебуває в дії. У травні 2004 року Уряд України підтвердив те, що мораторій перебуває в чинності, і буде діяти доти, поки Україна

⁴ Постійний Комітет з ліквідації запасів, Звіт про зустріч, 15 червня 2005 року, Женева, червень 2005 року.

⁵ Постійний Комітет з ліквідації запасів, Звіт про зустріч, 15 червня 2005 року, Женева, червень 2005 року.

⁶ Це затримається до 15 травня 2008 року й буде недоречним поки Україна офіційно не погодить ратифікацію Конвенції про заборону мін і заборонить використання протипіхотних мін, також зобов'яже завершити ліквідацію запасів мін протягом чотирьох років від дня вступу Конвенції в дію.

⁷ Звіт Міжвідомчої робочої групи по утилізації мін на конференції «Оттавська Конвенція: участь України», Київ, 11 лютого 2003 року.

⁸ Постанова Прем'єр-міністра України, №426, 22 березня 1999 року; Звіт Міжвідомчої робочої групи по утилізації мін на зустрічі експертів по протимінній діяльності, Україна, Київ, 3 червня 2003 року.

⁹ Заява Володимира Дзюба, представника Міністерства Закордонних Справ України, на зустрічі експертів по протимінній діяльності Міжнародної кампанії по забороні протипіхотних мін в Україні, ПРООН та Атлантичної Ради України, Київ, 3 червня 2003 року.

не ратифікує Конвенцію про заборону мін¹⁰. Міністерство Внутрішніх Справ України щорічно продовжує реєструвати окремі випадки, пов'язані із контрабандою та кримінальним використанням протипіхотних мін та вибухонебезпечних залишків війни.¹¹

Запаси й ліквідація мін

Україна успадкувала від Радянського Союзу значні запаси протипіхотних мін у кількості 6.35 мільйонів одиниць, які містять у собі такі типи мін як ПМН, у кількості 404.903 та ПФМ-1 у кількості 5.947.596 мін. Ліквідація всіх мін типу ПМН відбувалася з липня 2002 по травень 2003 року, за підтримкою з боку Канади й Трестового фонду НАТО.¹²

Перша партія мін типу ПФМ-1, у кількості 101.088 од., була знищена протягом березня й квітня 1999 року у навчальному центрі «Десна» Міністерства Оборони України, загальні витрати склали 120.000 євро (приблизно 150.000 доларів США). Після аналізу екологічних ризиків та збитків, як наслідок даної ліквідації, Україна прийняла рішення щодо необхідності знищення мін що залишилися типу ПФМ-1 більш екологічно безпечним шляхом.¹³

В 2002 році Європейська Комісія (ЄК) почала здійснення дослідницького проекту з метою підготовки до знищення мін типу ПФМ-1 в Україні. У середині 2003 року, у результаті технічних досліджень ЄК було встановлено, що запаси мін типу ПФМ-1 перебувають у гарному стані в 13 сховищах Міністерства Оборони.¹⁴ В 2004 році, ЄК завершила проект по технічному дослідженню технологій утилізації мін, за результатами якого було визначено головні технології та методіку їх знищення, і потім погодила рішення щодо надання Україні фінансування для ліквідації мін типу ПФМ-1.¹⁵ У червні 2005 року ЄК заявила про завершення переговорів з Україною щодо реалізації проекту знищення мін ПФМ-1 у розмірі 6 мільйонів євро (7.5 мільйонів доларів США).¹⁶ У червні 2005 року ЄК також проінформувала про завершення підготовки для оголошення тендера й оголосила технічні умови для організації промислової ліквідації мін¹⁷ Також ЄК на переговорах з делегацією України у Женеві у червні 2005 року підтвердила рішення про надання технічної допомоги Україні у розмірі 1 мільйона євро для знищення 700.000 протипіхотних мін типів відмінних від ПФМ-1.

---

¹⁰ Заява Олени Сироти, представника Міністерства Закордонних Справ, на конференції з реалізації норм Конвенції про заборону мін, Київ, 17 травня 2004 року.

¹¹ Міністерство Надзвичайних Ситуацій України, «Щорічний звіт за 2004 рік», www.mns.gov.ua

¹² Докладніше див., *Landmine Monitor Report 2003*, стор. 546-547. Це включає 111,607 мін ПМН-1 й 293,296 мін ПМН -2.

¹³ Матеріали й документи зустрічі робочих груп представників державних установ і громадських організацій. Оттавська конвенція і її значення для країн, що підписали, Київ, 17 травня 2004 року. Приблизно US\$ за курсом 2004 року. Середній валютний курс за 2004 рік: €1 = \$1.2438, використаний у даному звіті. Федеральний резерв США, «Перелік валютних курсів (Щорічний звіт)», 3 січня 2005 року

¹⁴ Пітер Крейса, Експерт ЄК, презентація Європейської Комісії (ЄК) «Ліквідація запасів мін ПФМ-1 на Україні», Постійний Комітет з ліквідації запасів, Женева, 15 червня 2005 року.

¹⁵ Офіс ЄК по зовнішніх зв'язках. «Допомога ЄК Україні по протипіхотних мінах», 6 червня 2005 року. Це відзначає що «Європейська Комісія ще в 2004 році прийняла рішення щодо фінансування в розмірі €7 мільйонів євро (\$8.7 мільйонів доларів США) для підтримки ліквідації запасів протипіхотних мін ПФМ-1 в Україні».

¹⁶ Офіс ЄК по зовнішніх зв'язках. «Допомога ЄК Україні по протипіхотних мінах», 16 червня 2005 року.

¹⁷ Пітер Крейса, Експерт ЄК, презентація Європейської Комісії (ЄК) «Ліквідація запасів мін ПФМ-1 на Україні», Постійний Комітет з ліквідації запасів, Женева, 15 червня 2005 року.

Проблема протипіхотних мін і боєприпасів, що не розірвалися.

Україна є країною яка дотепер страждає від мін і боєприпасів, що не розірвалися, із часів Другої світової війни.¹⁸ Крім того, безліч складів боєприпасів перебувають у переповненому стані й розташовані в безпосередній близькості від населених пунктів.¹⁹ 6 травня 2004 року в Новобогданівці в Запорізькій області зайнявся склад боєприпасів і відбулася детонація боєзапасу бази зберігання ракетно-артилерійських озброєнь, яка мала більше ніж 92,000 тонн різних снарядів та ракет.²⁰ Вибухами було розкидано значну кількість ракет і снарядів, а також їхніх уламків й осколків, на кілька кілометрів від місця вибуху, зруйнувавши при цьому більш ніж 300 будинків і будівель у шести селах, на значній відстані від місця вибуху.²¹ 6 травня 2005 року трапилася пожежа й детонація боєзапасу 9-ти сховищ боєприпасів МО України у районі н.п. Цветоха, Хмельницької області. Міністр оборони Євгеній Марчук заявляв раніше, що в Україні досі існує 184 подібних складів зброї, які переповнені й мають завантаження від 100 до 120%.²²

В Україні на сьогоднішній день відсутня офіційна державна програма щодо протимінної діяльності та розмінування територій. Розмінування мін і снарядів Другої Світової Війни здійснюється інженерними підрозділами Міністерства Оборони, піротехнічними групами Міністерства Надзвичайних Ситуацій, а також Вибухо - технічною службою Міністерства Внутрішніх Справ.

Після інциденту в травні 2004 року на складах боєприпасів у Новобогданівці, групи розмінування Міністерства Оборони знешкодили в цьому районі більш ніж 220,000 вибухонебезпечних предметів, ракет, і боєприпасів, що не розірвалися.²³ Після інциденту на складах у районі н.п. Цветоха в травні 2005 року, групи Міністерства Оборони знешкодили більш ніж 38,000 вибухонебезпечних предметів у період до липня 2005 року.²⁴

В 2004 році Міністерство Надзвичайних Ситуацій України примало участь у ліквідації наслідків 2,400 надзвичайних ситуацій, включаючи здійснення заходів щодо розмінування й знешкодження боєприпасів і вибухонебезпечних предметів (ВОП); під час яких було уточнено місце розташування більше ніж 900 тонн застарілих боєприпасів і ліквідовано більше восьми тонн вибухонебезпечних предметів і боєприпасів, що не розірвалися. Усього у 2004 році в Україні під час розмінування було знайдено та знищено більше ніж 52,000 мін і боєприпасів, що не розірвалися, з яких більше ніж 39, 000 ВОП було знищено підрозділами МНС України, а також більше ніж 13, 000 ВОП. підрозділами Міністерства Оборони України.²⁵

На Кримському півострові, у період із травня 2004 року по квітень 2005 року, Міністерство Надзвичайних Ситуацій здійснило операції з розмінування в разі

¹⁸ Міністерство Оборони, Інформаційний звіт, березень 2004 року, www.mil.gov.ua.

¹⁹ Євгеній Марчук, Міністр Оборони, стаття в газеті Народна Армія, 8 липня 2004 року.

²⁰ «Згорів склад зброї в Запорізькій області», UNIAN (інформа.агенція, Київ), 6 травня 2004 року.

²¹ «Україна: Вибух на складі боєприпасів», IFRC Information Bulletin, №02/2004

²² Євгеній Марчук, Міністр Оборони України, посилання - «Катастрофа в Запорізькій області служить доказом того, що гострі проблеми армії вирішуються тільки після аварій та нещасних випадків», Агентство UNIAN (Київ), 7 травня 2004 року. Подібний вибух відбувся в Артемівську в жовтні 2003 року.

²³ Міністерство Оборони, звіт для преси, 20 липня 2005 року., докладніше див. Операції по розмінуванню в Новобогданівці , див. *Landmine Monitor Report 2004*, стор. 915

²⁴ Міністерство Оборони України, прес-реліз, липень 2005 року.

²⁵ МНС України, «Щорічний Звіт 2004», www.mns.gov.ua

яких було виявлено більше ніж 900 тонн боєприпасів, що не розірвалися, на Азовському узбережжі в районі Керчі, а також було підтверджене знаходження більш ніж 480 тонн боєприпасів які й досі зберігаються на глибині в підземних катакомбах та галереях колишнього радянського військового сховища в районі Інкерман, на околицях Севастополя, підірваного під час Другої Світової Війни. В 2004 році, уряд України виділило 2,650,000 гривень (більше 500,000 доларів США) у рамках реалізації заходів п'ятирічної програми розмінування Криму.²⁶

Компанія гуманітарного розмінування «Трансімпекс» здійснила технічні дослідження та провела розмінування й знешкодження боєприпасів у районах Керчі й Севастополя в 2004 й 2005 роках в інтересах МНС України; обидва райони є забрудненими вибухонебезпечними пережитками війни й боєприпасами, що не розірвалися.²⁷ Так за період до вересня 2005 року, фахівцями компанії «Трансімпекс» були здійснені операції по очищенню 10,446 квадратних метрів територій, в результаті яких було виявлено й знешкоджено 1,527 боєприпасів що не розірвалися.²⁸

11 травня 2005 року, Постійне представництво України при ООН направило офіційний запит до Секретаріату ООН з метою організації “Загальної оцінної місії ООН в Україні з питань протимінної діяльності”; ООН підтвердило своє рішення про напрямок Міжвідомчої Оцінної Групи в Україну в 2005 році.²⁹ (Місія ООН перебувала в Україні у грудні 2005 року).

Український координаційний центр протимінної діяльності (УКЦПМД) був створений у січні 2004 року як спільний проект шести українських неурядових організацій, для того щоб підтримати зусилля України в знаходженні статусу учасника Конвенції про заборону мін, і для того щоб сприяти як експертний орган у реалізації політики щодо розбудови протимінної діяльності в Україні за міжнародними стандартами.³⁰

Підтримка протимінної діяльності

Українські фахівці продовжують брати участь у миротворчих операціях ООН у закордонних країнах. У період із серпня 2003 року до травня 2005 року, українські військові фахівці здійснили операції з розмінування в провінції Васіт у південно-східному Іраку, де виявили та знищили більш ніж 1,150,000 мін, вибухонебезпечних предметів, а також боєприпасів колишньої Іракської Армії.³¹

На півдні Лівану, Український 3-окремий інженерний батальйон зі складу Тимчасових Сил ООН у Лівані (ВСООНЛ) із січня 2001 року здійснює операції з розмінування територій, а також веде діяльність під егідою ООН щодо будівництва доріг, споруджень і комунікацій, надання медичної й гуманітарної допомоги постраждалому населенню. В 2004 році 3-окремий інженерний батальйон здійснив оперативну перевірку 35.310 квадратних метрів територій, знищивши 1,008 протипіхотних мін, три протитанкові міни та 52 боєприпасів що

²⁶ МНС України, «Інформаційний Звіт», Київ, липень 2004 рік, www.mns.gov.ua

²⁷ МНС України, «Інформаційний Звіт», Київ, липень 2005 рік, www.mns.gov.ua

²⁸ Трансімпекс, « Звіт Координаційному центру протимінних дій», 23 вересня 2005 року.

²⁹ Лист Протимінної Служби ООН Українському координаційного центру протимінних дій, 24 травня 2005 року.

³⁰ Див. *Landmine Monitor Report 2004*, стор. 912.

³¹ Міністерство Оборони України, прес-реліз, липень 2005 року.

не розірвалися.³² У квітні-серпні 2005 року, 8 груп розмінування зі складу 3-окремого інженерного батальйону в Лівані пройшли перепідготовку, акредитацію і сертифікацію та одержали допуск від ООН для участі в операціях з гуманітарного розмінування території Лівану.³³

Потерпілі від протипіхотних мін і боєприпасів, що не розірвалися, і допомога потерпілим.

В 2004 році, Українським координаційним центром протимінної діяльності було зареєстровано 20 нових мінно-вибухових інцидентів пов'язаних з вибухонебезпечними залишками війни й боєприпасами, що не розірвалися, в результаті яких 13 чоловік загинуло та семеро людей було поранено.³⁴ Це вказує на значний зріст статистики в порівнянні з даними 2003 року, коли відзначалося чотири нових нещасні випадки через вибухи мін і боєприпасів, що не розірвалися, в результаті яких двоє людей загинуло та двоє було поранено.³⁵

Продовжують надходити дані про нових потерпілих в 2005 році, у тому числі про загибель трьох чоловік та поранення 11 чоловік, за період з початку року до 27 травня, включаючи випадок поранення 9 військовослужбовців під час вибуху боєприпасів при пожежі на військовому складі в районі Цветоха, Хмельницької області 6 травня 2005 р..³⁶

Військовослужбовці ЗС України, дислоковані в Іраку були поранені й загинули при підривах на протипіхотних мінах та фугасах в 2004 році. Так 15 серпня, командира українського взводу було вбито вибухом протипіхотної міни з дистанційним керуванням.³⁷ У другому інциденті того ж самого дня, двоє українських солдатів було поранено, коли транспорт, у якому перебували солдати, підірвався на міні.³⁸

Загальна кількість жертв інцидентів пов'язаних з мінами в Україні невідома, однак приблизно вона оцінюється у 80,000 потерпілих, з більш ніж 300,000 інвалідів війни. Протягом 2000 й 2003 років, Мінний Монітор зібрав дані про 59 інцидентів пов'язаних з мінами й боєприпасами, що не розірвалися, включаючи інформацію про загибель 25 чоловік і поранення 34 чоловік. При цьому більшість інцидентів пов'язано з недбалим поведінням людей з вибухонебезпечними залишками війни та боєприпасами, що не розірвалися.³⁹

Україна надає фінансову допомогу постраждалим особам для медичної реабілітації в санаторіях, і також забезпечує пакетом соціальних послуг ветеранів і жертв війн і конфліктів, включаючи спеціальний транспорт, забезпечення житлом,

---

³² Український координаційний центр протимінної діяльності (УКЦПМД), Квартальний звіт, з липня по вересень 2004 року.

³³ Тимчасові сили ООН у Лівані (ТСООНЛ), Звіт Центра координації розмінування, Накура, Ліван, 21 серпня 2005 року.

³⁴ МНС України, «Щорічний Звіт 2004», Київ, www.mns.gov.ua

³⁵ Див. *Landmine Monitor Report 2004*, стор. 912.

³⁶ Український координаційний центр протимінної діяльності, інформаційне повідомлення на міжнародній конференції з мінної проблематики АЙСПЕК –2005 Київ, 27 травня 2005 року; Міністерство Оборони, прес-реліз, липень 2005 року.

³⁷ «15 серпня, командира українського взводу було вбито вибухом протипіхотної міни з дистанційним керуванням», *СР* (Київ), 15 серпня 2004 року.

³⁸ «5 українських миротворців в Іраку були поранені під час військових зіткнень 15 серпня», *Ukrainian News* (Київ), 16 серпня 2004 року.

³⁹ Див. *Landmine Monitor Report 2004*, стор. 915-916

охорона здоров'я, безкоштовною доставкою харчування й медикаментів ветеранам війни відповідно до національних законів про статус ветеранів й інвалідів війни й гарантіях їхнього соціального захисту. Ветеранам війни надається пенсія; однак пенсія, за наявним даними, вона дуже мала, і становить менш половини розміру мінімальної заробітної платні.⁴⁰ Державний бюджет за 2005 рік передбачає 30 мільйонів доларів США для програм реабілітації інвалідів. Реальні потреби становлять 54 мільйона доларів США.⁴¹

У березні 2005 року, Президент України своїм указом скасував Державний комітет України у справах ветеранів, що здійснював координацію й контроль за реалізацією державної політики й програм відносно соціального захисту та медичної реабілітації ветеранів і жертв війн та збройних конфліктів.⁴²

25-29 травня 2005 року, Асоціація миротворців України й Міжнародна Асоціація «Солдати Миру» організували спільні заходи з Парламентом і Міністерством Оборони України в Києві та Житомирі. Ключові офіційні особи брали участь та обговорювали проблеми соціального захисту учасників миротворчих операцій й операцій з розмінування, а також потерпілих від мін⁴³

31 травня 2005 року, Український Союз Ветеранів Афганістану та Українська організація жертв протипіхотних мін організували масову демонстрацію в центрі столиці, біля будинку Парламенту й Уряду, у якій брали участь більше 10,000 ветеранів та інвалідів. Лідери неурядових організацій зустрілися зі спікером Парламенту й представниками Уряду, і зажадали від влади України прийняти термінове рішення щодо створення спеціального державного органу відповідального за соціальний захист ветеранів та інвалідів війни. З огляду на ці вимоги, Міністерство Праці й Соціальної політики України запропонувало громадським організаціям ветеранів та інвалідів війни створити Об'єднану раду у справах ветеранів.⁴⁴

Один представник України, потерпілий від мін, брав участь у міжнародному тренінгу в рамках Всесвітньої програми для потерпілих від мін «Raising the Voices» у лютому 2004 року в Женеві, а так само в Першій оглядовій конференції в рамках Оттавської Конвенції в Найробі в листопаді-грудні 2004 року.

---

⁴⁰ Див. *Landmine Monitor Report 2004*, стор. 916

⁴¹ Заява Василя Шевченко, Директора державної компанії «Укрпротез», Київ, 13 травня 2005 року.

⁴² Українська спілка ветеранів Афганістану, інформаційний звіт, березень 2005 року.

⁴³ Українська спілка ветеранів Афганістану, інформаційний звіт, березень 2005 року.

⁴⁴ Українська спілка ветеранів Афганістану, інформаційний звіт, березень 2005 року